

КОЛЬО ДРАГОЕВ

Текстът е част от книгата на Стефан Саранеделчев "164 казанлъшки учители от 50-те и 60-те години на XX в." (изд. Кота, 2021 г.) и е публикуван с малки редакции за целите на Есториум с позволение на автора.

Името на този учител споменавам в едни от последните редове отделени за началната ми учителка [Дона Кошева](#). В тези редове пиша, че през една юлска вечер на 1997 г. минавайки край къщата на Кольо Драгоев видях некролог, че дни преди това е починал и ме обзе голяма тъга. Тази тъга не е случайна, защото този човек познавах преди да навърша десет години, когато той, баща ми и още някои работници след унгарските събития през 1956 г. бяха уволнени по политически несправедливи обвинения, които обричаха семействата им на глад. „Чичо Кольо“, както го назовавах тогава, бе чест гост на дома ни и научавах много неща за живота му до него момент, но с времето те избледняха. Поради това и съм благодарен на сина му Николай, който наскоро ми предостави точни биографични данни.

Кольо Драгоев Колев е роден в с. Елхово, Казанлъшко (за известно време именувано с. Милево). Точната дата на раждане в различни документи е записана между 2 и 7 юни 1921 г., но приемам за меродавна тази от кръщелното му - 7 юни. Завършва начално и прогимназиално образование в родното си село, а след това работи 2 години на няколко места. През 1938 г. е приет да учи в средния курс на Държавното механо и електротехническо училище в София и се дипломира през 1943 г. като среден техник, специалност „метално“. Есента на същата година е призован да отбива редовната си военна служба в Школата за запасни офицери. След първоначалното военно обучение е изпратен на курс за подготовка на оръжейни специалисти и пиротехници в Държавна военна фабрика - Казанлък (сега „Арсенал“). След завършване на редовната военна служба работи като оръжеен специалист първоначално в Завод 10 - Казанлък, а от началото на 1946 г. на военна служба в поделение в гр. Ямбол. От началото на 1948 г. е преместен да работи във военно поделение в Казанлък.

Жени се за казанлъчанката Лиляна Христова (1925-2013 г.), като сватбата им е на 02 юли 1949 г. без да подозират, че същия ден е починал Георги Димитров. Това случайно съвпадение е с трайни негативни последици за следващата част от неговия и на семейството му живот. Наскоро след това е уволнен от армията. Започва работа като стругар в Производителна кооперация „Трактор“ — Казанлък.

През 1953 г. постъпва на работа в “Завод 13”, първоначално като стругар, а след това майстор-смяна. Следва ново уволнение след унгарските събития. След принудителната, близо едногодишна безработица, през есента на 1957 г. е приет като стругар отново в Кооперация „Трактор“, която е вече част от ТПК "Обединение" - Казанлък. Две години по-късно, при едно посещение у дома, татко му каза, че майсторът в стругарната на Механотехникума калоферецът бай Киро си е намерил работа в родния си град и неговото място се овакантиява. Моментално Кольо Драгоев реши, че ще кандидатства да започне там работа. Директорът Цанев, който търсеше опитни кадри за работилниците, без да се интересува от политическата им ориентация, го назначи за майстор-стругар. Междувременно записа и завърши задочно Института за учители-специалисти и от учебната 1960/1961 г. бе назначен за учител по стругарство до пенсионирането си през 1981 г.

В преподавателската работа използваше умело, както опита си на дългогодишен майстор-практик, така и армейският си опит да работи с хора. Отнасяше се много отговорно към работата си. Не бе от учителите, които бяха склонни да скъсяват дистанцията с учениците, но се държеше към всеки ученик с уважение. Всяко негово действие, всяка негова дума бяха на място и учениците също го уважаваха. Един малък пример: Май 1967 г. Провежда се един от последните дни по практика в стругарната на втора група от тогавашния IV-6 курс. Някои от момчетата под влияние на емоциите от приближаващия край на ученичеството си позволяват волности. Кольо Драгоев строява групата и бащински им говори: *„Радвайте се, че скоро няма да сте ученици, но запомнете, че това са най-хубавите ви дни. Защото ей тези, които сте тука, след няколко седмици никога вече няма да се съберете в същия състав. Ще си уговоряте срещи, ще се кълнете как и през колко години ще се събирате, но запомнете думите ми, че все някои от вас няма да отидат на тези срещи Затова ценете всеки час, всяка минута от оставащото още малко време, през което ще сте заедно!“*

След пенсионирането му като учител, директорът инж. Христо Гъдев реши да използва опита му на дългогодишен стругар и през 1982 г. го назначи за майстор в стругарната и като такъв работи до 1986 г. За него инж. Гъдев казва: „ Давам най-висока оценка за работата на Кольо Драгоев, както като учител, така и като майстор. Той даже имаше много интересни рационализации, които се внедриха при производството на бормашины Б-12.“

Почина на 28 юли 1997 г. Със съпругата си Лиляна имат двама сина, по-големият е Христо, а по-малкият - Николай.